

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gisbert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

Mister Chen

En aquest país a cada casa apareix algun fill esgarriat: un periquito. I és així com som "molts més dels que ells volen i diuen"

els seguidors de l'entranyable RCD Espanyol. Des de l'hegemonia futbolística catalana, el club és vist com una anomalia sistèmica. Ara a aquest club que sempre és a la corda fluixa li ha arribat el seu particular Mr. Marshall en forma de Mr. Chen. Veure un xinès presidint un club català em porta al cap un dia de 1985 quan, per atzars de la vida, jo era a Pequín. S'hi celebrava el campionat mundial de seleccions juvenils, una ocasió per fer-los conèixer un esport per a ells totalment desconegut. L'estadi era ple de gom a gom amb tots els quadres del Partit Únic (llavors liderat pel pragmàtic Deng Xiaobing) i la resta d'endollats d'aquell sistema totalitari i corrupte fins al moll de l'os. Aquella gentada no tenia la menor idea de com s'havia de reaccionar davant les incidències del joc. El moment estel·lar del partit va arribar quan un ju-

Van sortir cofois gràcies al gag del massatgista i alguns potser van començar a pensar que el futbol tenia la seva gràcia

gador es va lesionar i va aturar-se el joc. Gran expectativa a les grades. A l'instant va sortir disparat un diminut massatgista que va recórrer mig camp a tota pastilla. Aquella visió inesperada va provocar la hilaritat a les grades: milers de xinesos rient pels descosits. De cop, van descobrir l'espectacle i l'immens estadi sonava com la platea d'un teatre de comèdia. Van sortir cofois gràcies al gag del massatgista i alguns potser van començar a pensar que el futbol tenia la seva gràcia. Han passat més de trenta anys d'ençà d'aquell curiós incident. La Xina comunista és a punt de ser la gran potència mundial del segle XXI. La ideologia de la dictadura del proletariat és pura i desvergonyida retòrica i el miracle xinès es visualitza amb l'aparició de grans capitalistes com el senyor Chen que compren clubs i el que calgui a la vella i decadent Europa. I els periquitos encara agraïts: *gato blanco, gato negro: lo que importa es que cace ratones*. Típica lliçó del camarada Deng Xiaobing que és a l'arrel del capitalisme global que ens toca viure.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Maquiavel a València

Els Reis em saben els gustos, i els de la filla em van portar el *Regiment de la cosa pública*, del franciscà Francesc Eiximenis (Girona, 1330-Perpinyà, 1409). Una edició de Bromera prologada per Lluís Brines i modernitzada i anotada per Josep Palomero. Eiximenis s'adreça als jurats de València per dir-los com han de governar la ciutat i com han de fer-se estimar pels súbdits. Un Maquiavel cent anys abans de Maquiavel. Un Maquiavel, diguem-ho tot, amb túnica i escapulari, miniat, gòtic, però que ja apunta cap al florentí. Eiximenis parla del príncep, de com ha de comportar-se el príncep. Va conèixer Maquiavel el text d'Eiximenis? Tot és possible, però també ho és que en aquella època de canvi, la del pas de l'edat mitjana al Renaixement, abundessin els textos de preceptiva política adaptats als nous temps i que els uns influïssin en els altres. El que és segur és que el franciscà no va conèixer el florentí. Eiximenis havia estudiat a les universitats d'Oxford, París, Tolosa, on havia conegut grans mestres del moment i de llarga influència sobre Europa. Ob-

“El franciscà Francesc Eiximenis es va avançar un segle al florentí

serva el creixement de la ciutat de València, com l'astut Nicolau va observar el de Florència, i pensa que els emergents mercaders i les classes subalternes urbanes ja no poden ser governats com els pagesos. La ciutat té unes altres exigències. Eiximenis no és encara renaixentista, sinó que està molt lligat a la sagristia de l'edat mitjana, però coneix bé la cultura clàssica. De l'antiga i pagana Roma abomina moltes coses però n'admira moltes més i les posa d'exemple al príncep.

València, és clar. La ciutat més dinàmica llavors d'aquesta banda de la Mediterrània, que passava la mà per la

cara a Barcelona. Eiximenis presumeix d'aquesta preeminència i usurpació. El desacord entre catalans i valencians, que encara dura, ve d'allí. El *Regiment de la cosa pública* va precedir d'una introducció que, segons els actualitzadors del llibre s'ha d'atribuir a algú diferent d'Eiximenis. Constitueix un enfilall de ditirambes dedicats a la ciutat de València. València ho té tot: gent immillorable, bon clima, una horta com cap altra al món, la benedicció de Déu... Els Borja no en van tenir més tard prou, i l'ambició de manar i influir els va dur a Roma, mitja inclosa. Això Eiximenis no ho podia intuir. O potser sí. Eiximenis exigeix del príncep una actitud gairebé papal. De moment es va posar a favor de Benet XIII, el papa de Peníscola.

I per completar els Reis movent-me només una mica de l'època, Shakespeare traduït per Miquel Desclot (Proa) i Joan Sellent (Núvol). Admirables traduccions. L'ingenu Romeu desfermat pel príncep de Verona i protegit per un frare. Més tard, el recargolat i irònic Hamlet, príncep de Dinamarca: “Quina obra mestra, l'home.”